

Veronika Bohinjec

***ZAJEC JURE JE ISKAL
POGUM***

Veronika Bohinjec
Zajec Jure je iskal pogum

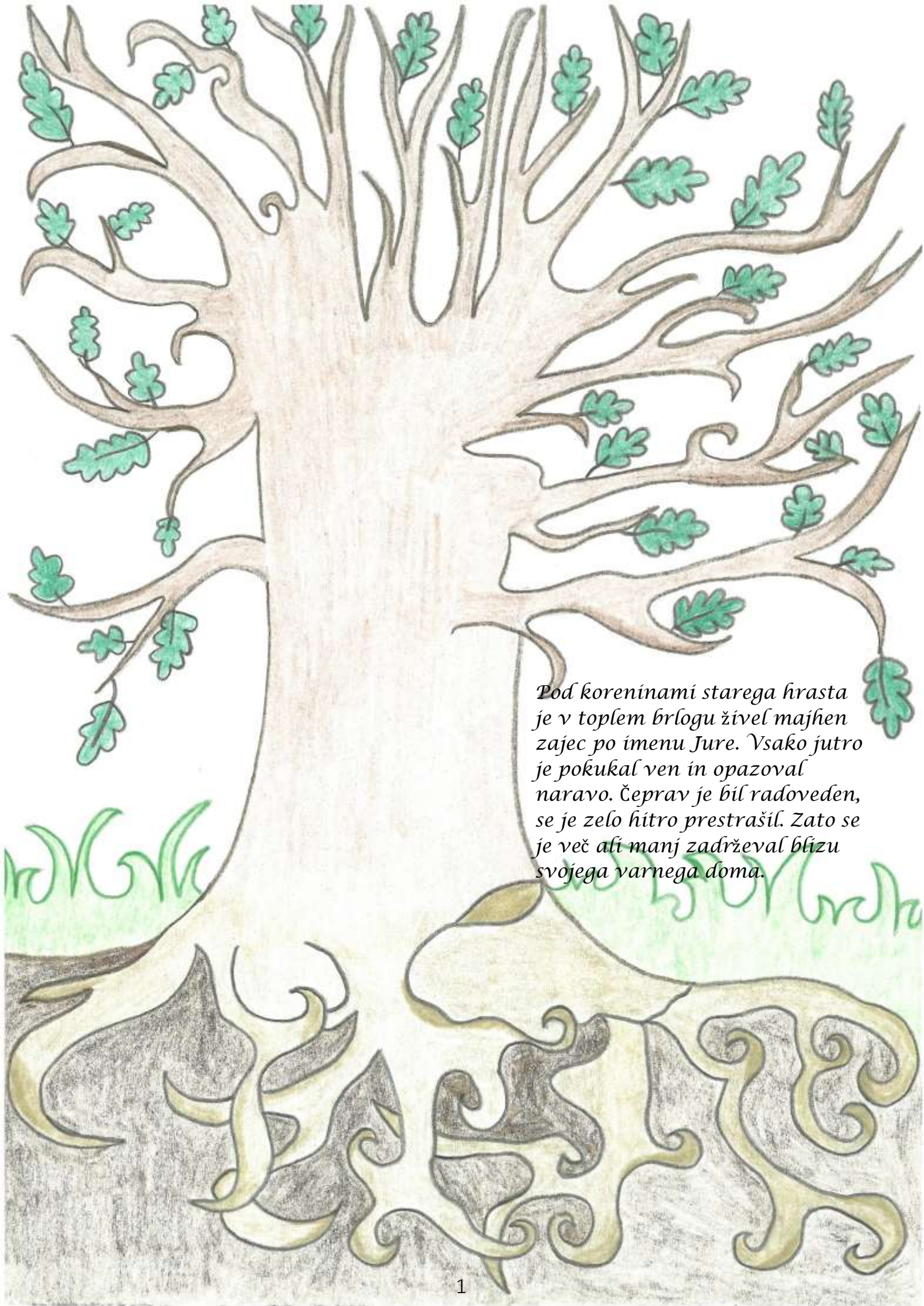
Ilustrirala
Veronika Bohinjec

Založila
REALKA, Jasna Colnerič, s.p.
Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje
2026

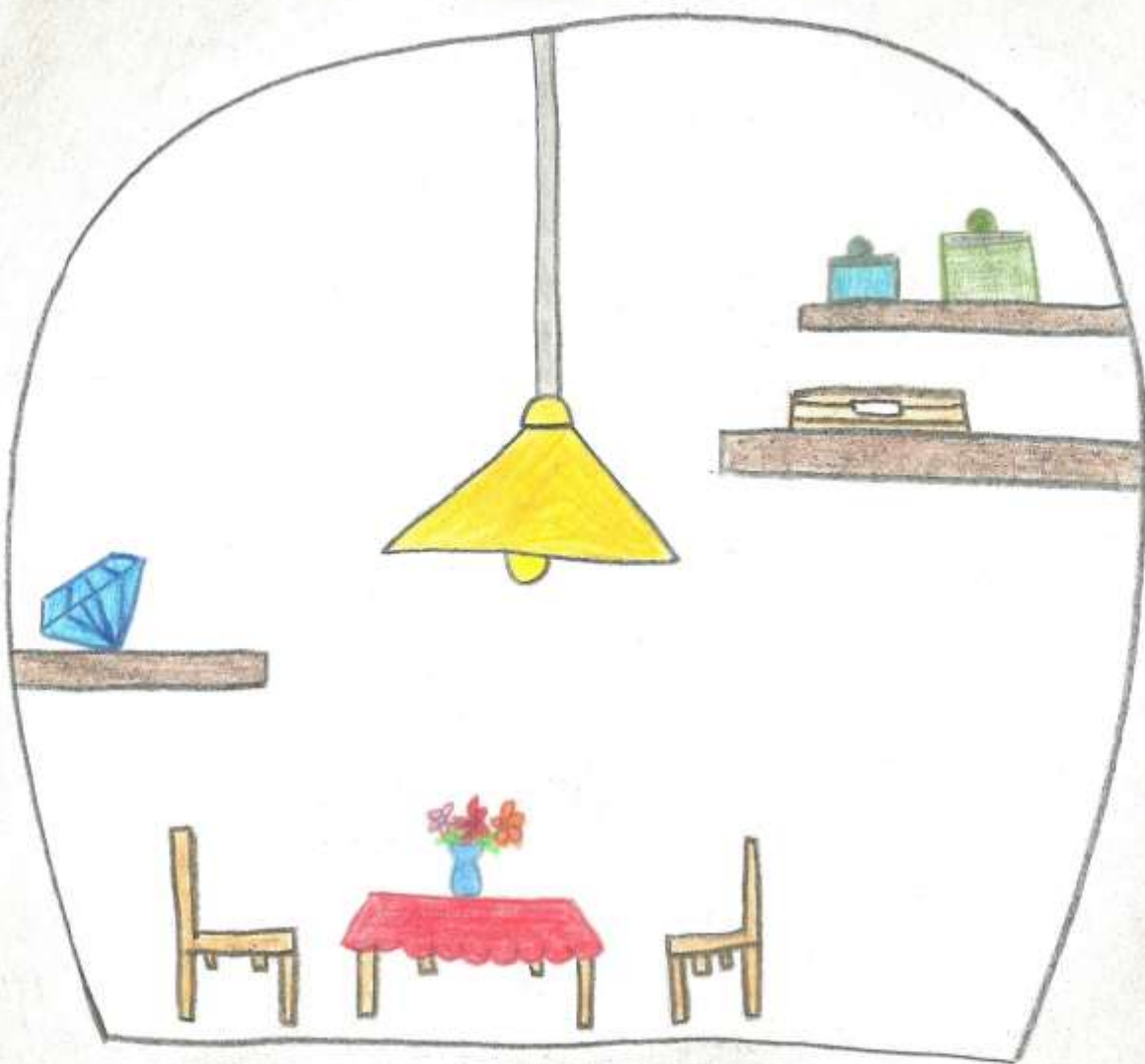
Noben del tega dela ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v katerikoli obliki oz. na katerikoli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, s snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja podjetja REALKA.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
[COBISS.SI-ID 269045763](#)
ISBN 978-961-97318-1-9 (PDF)

Pod koreninami starega hrasta je v toplém brlogu živel majhen zajec po imenu Jure. Vsako jutro je pokukal ven in opazoval naravo. Čeprav je bil radoveden, se je zelo hitro prestrašil. Zato se je več ali manj zadrževal blizu svojega varnega doma.

Zajec Jure je imel v svojem brlogu vse lepo urejeno. Vsak predmet je imel svoje mesto. Še posebej pomembno mesto v brlogu pa je imel njegov najljubši in zanj zelo dragocen predmet. Bil je majhen svetleč kamen, ki je spominjal na dragulj. Ko ga je Jure držal med šapicami, je kamen nežno utripal, kot bi mu šepetal, da je vse v redu. Verjel je, da mu prinaša pogum, še posebno takrat, ko so se iz gozda slišali skrivnostni zvoki.

Nekega jutra je po gozdu zapihal nenavadno močan veter. Veje so škripale, listje je letelo v vrtincih, grmovja so šumela. Zajec je stopil iz brloga in zaskrbljeno opazoval, kako se drevesa zibajo v sunkih vetra.

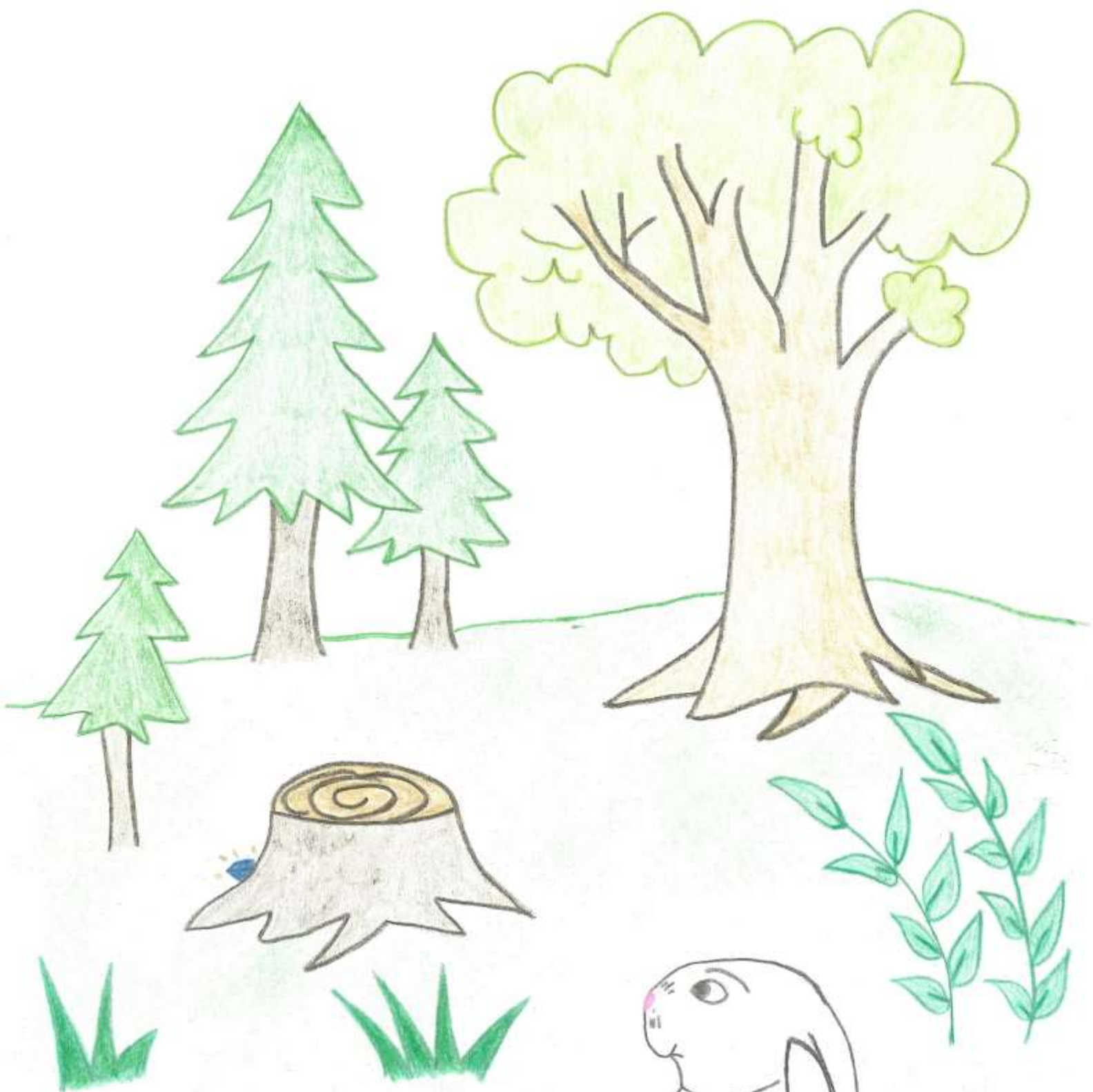

Medtem ko je opazoval vrvež, je pozabil, da v šapicah drži kamenček. Nenadoma je vetrič zašel med njegove šapice tako močno, da mu je kamenček zdrsnil v zrak, kot bi imel lastna majhna krilca ter odletel visoko med drevesa. Zajec se je stegoval za njim, a ga nikakor ni mogel ujeti.

Ko je veter prenehal pihati, se je kamenček počasi spuščal v temen gozd. Zajec Jure je le žalostno opazoval, kaj se dogaja z njegovim svetlečim kamenčkom. Vedel je, da ga ne bo nikoli dobil nazaj, saj si ni upal v gozd. V njem je bilo slišati čudne zvoke in res je bilo zelo temno.

Prestrašenemu in žalostnemu zajcu je začelo srce hitreje biti. V mislih si je predstavljal svoj kamenček, izgubljen nekje med travami in praprotni, daleč od doma. »Kaj, če ga nikoli več ne najdem?« je zaskrbljeno pomislil in se objel s šapicami.

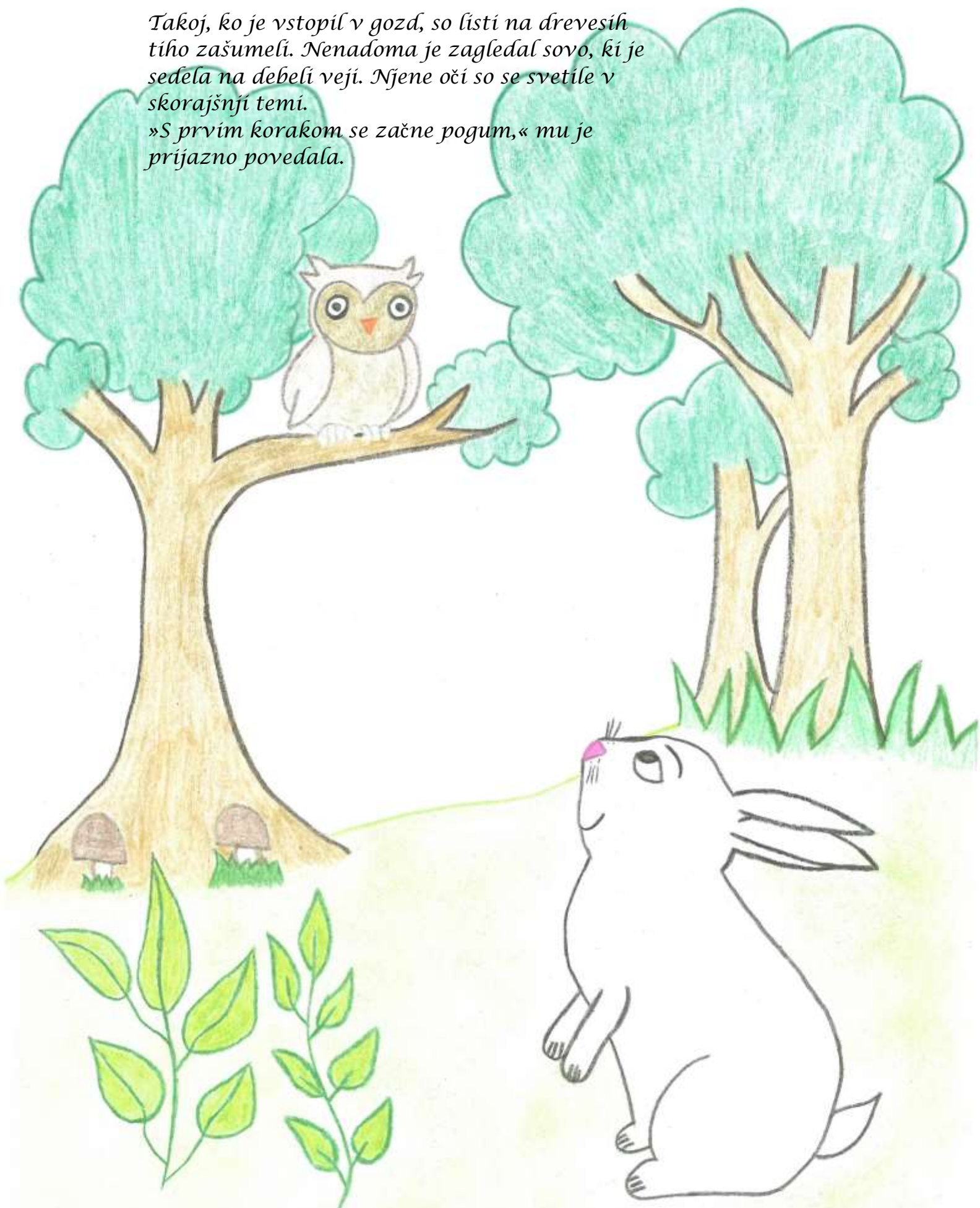

Med razmišljanjem se je spomnil, koliko poguma mu je dal ta kamenček. »Ne morem ga kar pustiti tam,« je tiho zašepetal. Čeprav ga je bilo strah, je globoko v sebi čutil, da mora poskusiti. Pogledal je proti temnemu gozdu in naredil majhen, previden korak naprej.

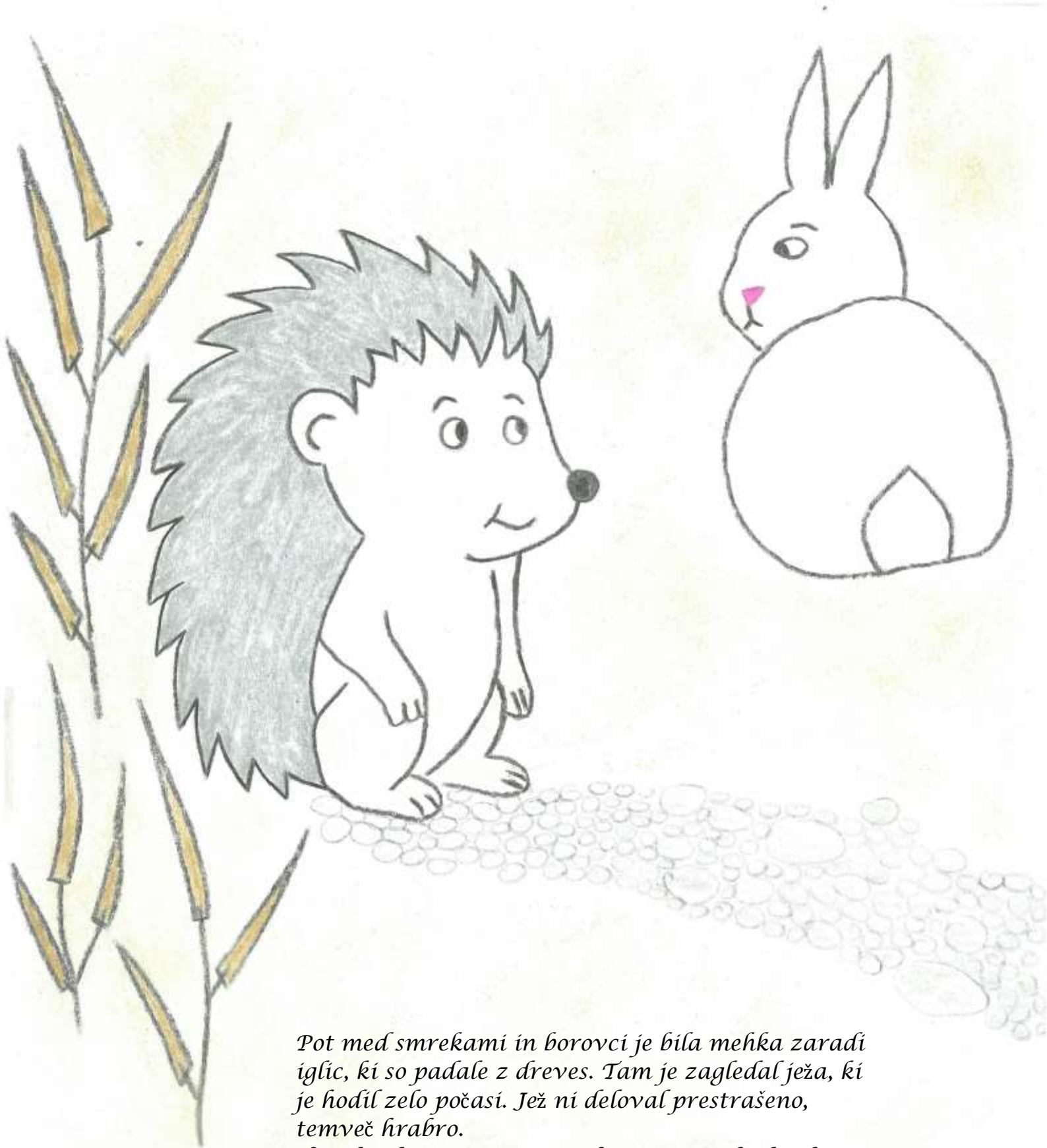
Takoj, ko je vstopil v gozd, so listi na drevesih tiho zašumeli. Nenadoma je zagledal sovo, ki je sedela na debeli veji. Njene oči so se svetile v skorajšnji temi.

»S prvim korakom se začne pogum,« mu je prijazno povedala.

Zajec je globoko vdihnil. Premišljeval je o sovinih besedah ter se zamislil. Pogledal je okoli sebe. Drevesa niso bila tako strašna, kot je sprva mislil. Bila so le velika in stara. V njem so živele živali, ki so bile videti prijazne. Zbral je ves pogum in naredil še en korak, tokrat malo bolj odločno, ni ga bilo več tako strah.

Pot med smrekami in borovci je bila mehka zaradi iglic, ki so padale z dreves. Tam je zagledal ježa, ki je hodil zelo počasi. Jež ni deloval prestrašeno, temveč hrabro.

»Vsak izbere svojo pot. Nekateri jo prehodijo hitreje, spet drugi pa počasneje. Pomembno je le, da greš naprej.« Jež je tiho nadaljeval svojo pot.

Zajec se je nasmehnil. Ježeva hrabrost se je prenesla nanj. Šel je ob njem in ga opazoval, kako premišljeno izbira svojo pot. Čez nekaj časa se mu je zahvalil za družbo ter odšel dalje - svojo pot. Med hojo je dobil občutek, da je pogumnejši kot prej.

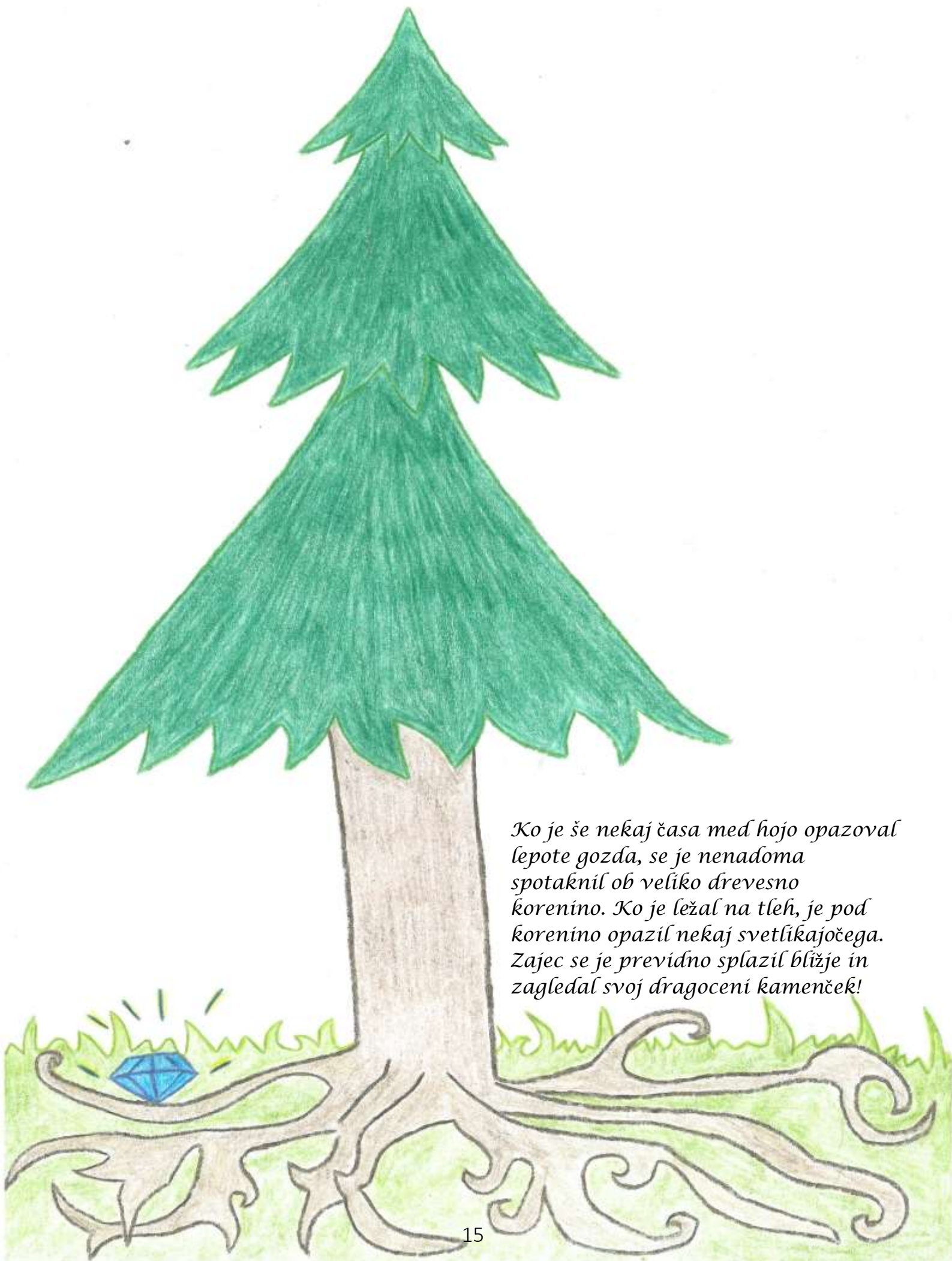
Jure se je vedno bolj bližal notranjosti gozda. Zagledal je vse več debelih in velikih drevesnih korenin. Nekatera drevesa so imela manjše luknje, te so bile dupline. Nenadoma je zaslišal nežen in šumeč zvok. Ko je malo bolj pogledal proti mahu ob vznožju korenin, je zagledal urno veverico, kako nabira želod za ozimnico. Jure ni opazil, da ga veverica neopazno opazuje.

»Tema se zdi včasih strašna, ker ne vidimo vsega. A v temi so skrite tudi tiste lepote, ki jih sicer na svetlobi ne opazimo.« Ko je veverica povedala svojo modrost, je naprej nabirala želod. Tako Jure kot tudi veverica nista opazila lisice, ki ju je opazovala izza drevesa. »Veverica, povsem prav si povedala. V temi se včasih skrivajo pravi biseri!« je povedala lisica povsem navdušeno.

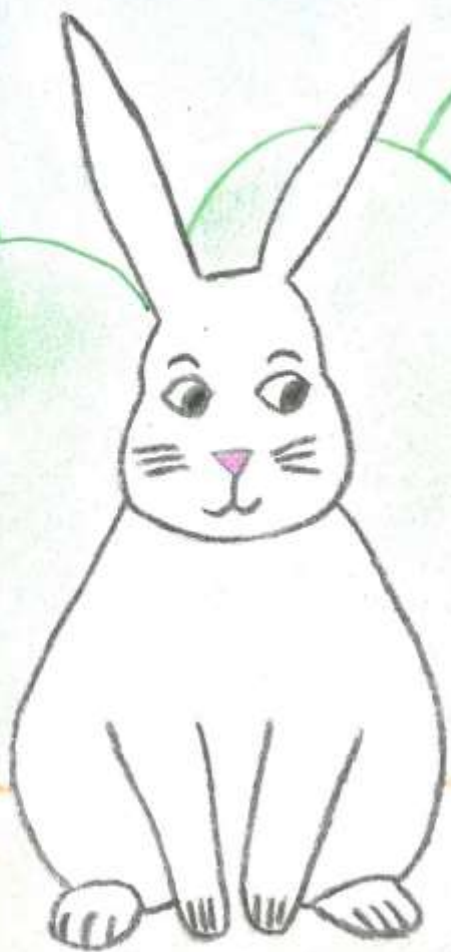
Zajec Jure se je zamislil. Začel je opazovati okoli sebe in zagledal gobe, mehko mahovje, stebła praproti, trave. Gozd je bil skrivnosten, a nič več strašljiv. »Morda ni tako strašno, kot sem mislil,« si je priznal. »Seveda ne, kar pogumno naprej!« mu je rekla srna.

Ko je še nekaj časa med hojo opazoval lepote gozda, se je nenadoma spotaknil ob veliko drevesno korenino. Ko je ležal na tleh, je pod korenino opazil nekaj svetlikajočega. Zajec se je previdno splazil bližje in zagledal svoj dragoceni kamenček!

V tistem trenutku je prihitela miška, pobrala kamenček ter ga z zanimanjem opazovala. Jureta sploh ni opazila.

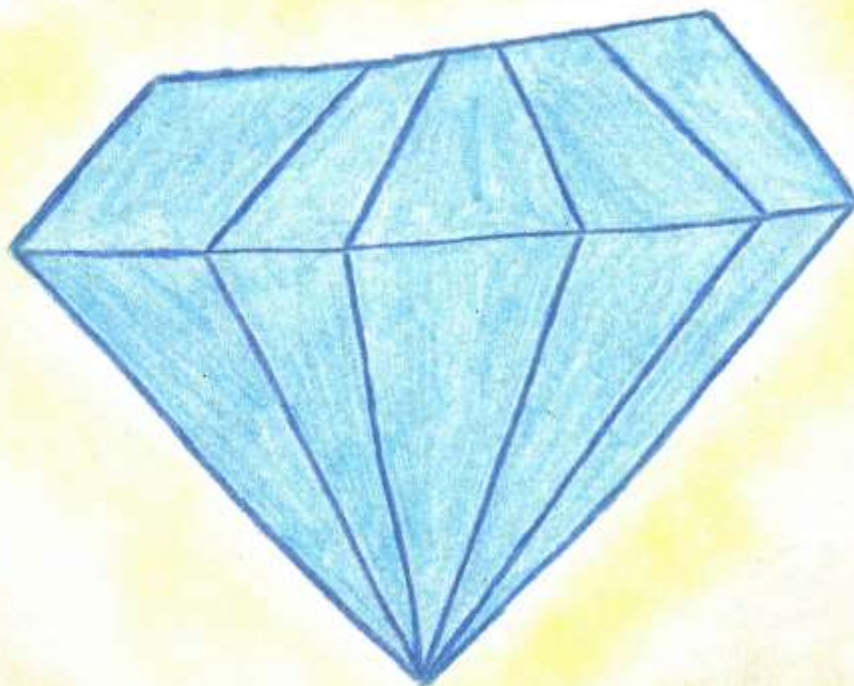

11

»To je moj kamen!« je presenečeno zaklical zajec. Miška ga pogledala z velikimi, iskrivimi očmi. »Ojoj! Mislila sem, da je čaroben lešnik. Tako lepo se sveti,« je rekla in ga še nekaj časa opazovala, nato pa ga je vrnila zajcu.

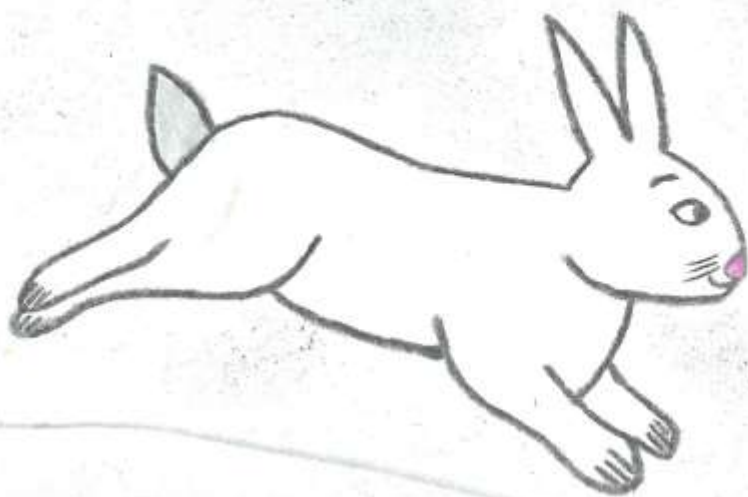
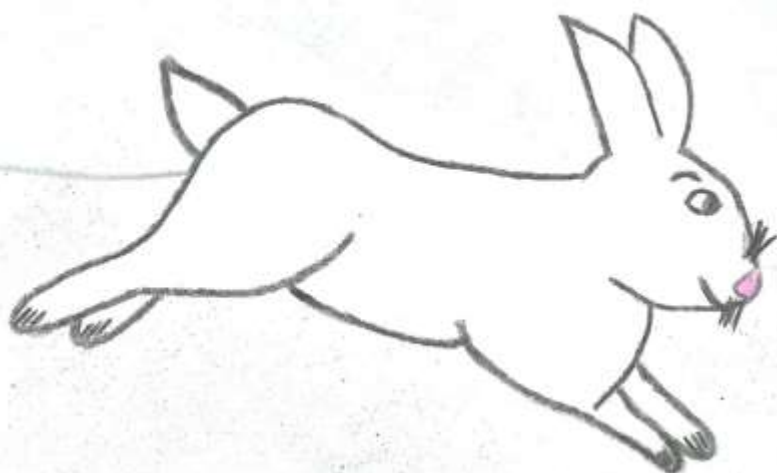
Zajec Jure se ni jezil. Opazil je, da miška ni mislila nič slabega. »V redu je. Hvala, da si ga pazila,« ji je prijazno rekel. Miška je od veselja poskakovala okrog njega. Ko je zajec spet držal svoj dragoceni kamenček, se je spomnil na njegov topel dom. Pogledal je okoli sebe in ugotovil, da je gozd kraj, kjer živi veliko živali in prav te so mu pomagale premagati strah. Zahvalil se je prav vsaki.

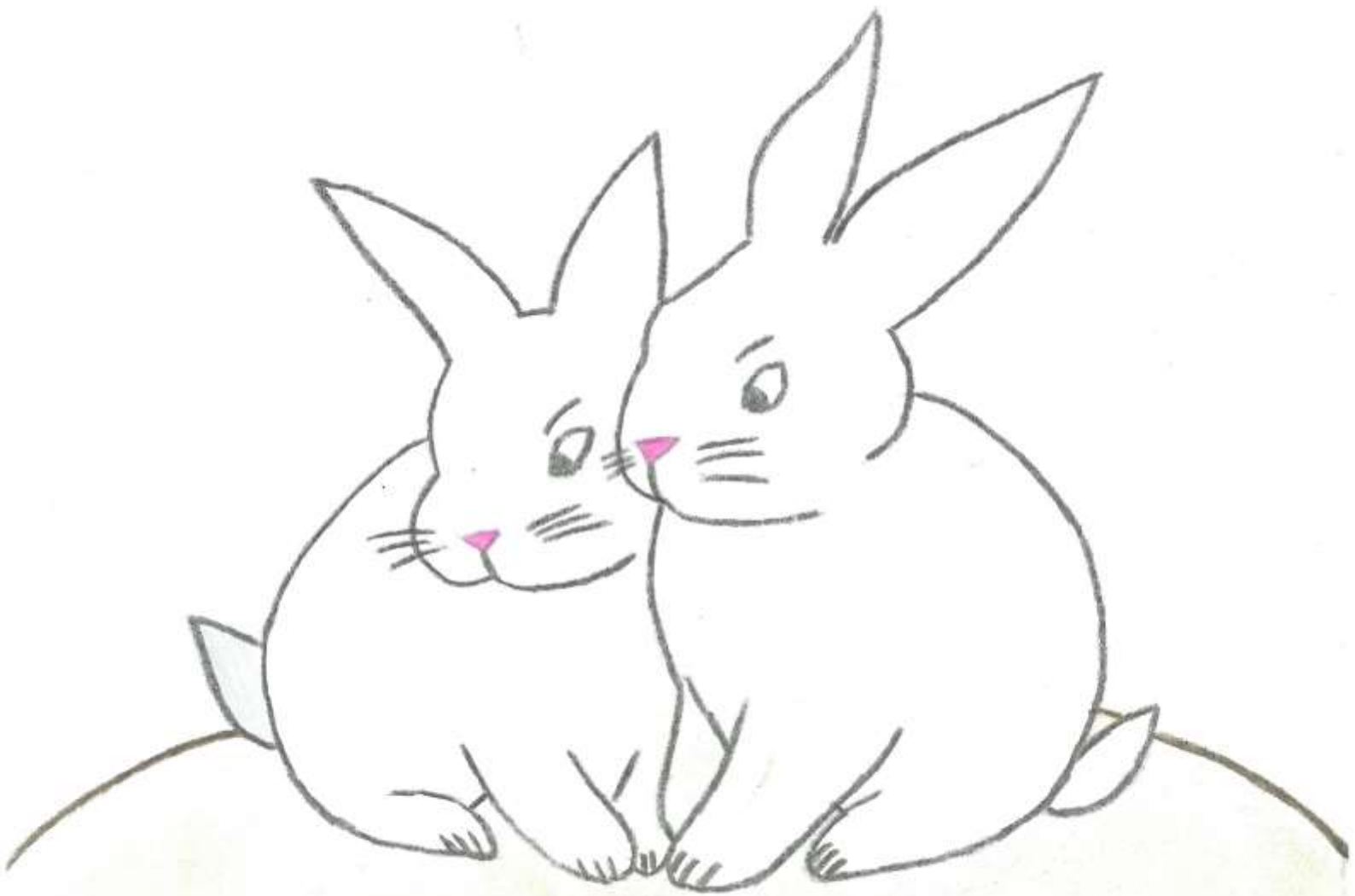
Ko je zajec Jure zapuščal gozd, so bili njegovi koraki lahki in ne več težki kot na začetku. Bil je izredno ponosen nase, saj je končno premagal strah! Sedaj se bo z veseljem spominjal svoje dogodivščine v gozdu. Nikoli pa ne bo pozabil svojih novih prijateljev, ki jih je spoznal. V daljavi je zagledal svoj dom. »Ljubo doma, kdor ga ima.« si je rekel.

Jure je odprl vrata svojega doma in presenečeno obstal. V brlogu ga je čakal njegov brat Tin. »Si pozabil, da greva na nogometno tekmo?« ga je vprašal Tin. Jure je nežno položil kamen na poličko, nato pa hitro vzel iz zaboja nogometno žogo ter se odpravil z bratom na nogometno igrišče. Med hojo je Jure pripovedoval Tinu, kaj vse se mu je zgodilo. Ob pripovedovanju se je počutil pogumnega, saj je vedel, da nosi pogum v sebi.

Ta dan je potekala fantastična nogometna tekma! Seveda je zmagala ekipa, kjer sta igrala Jure in Tin.

POGUM POMENI ITI

NAPREJ,

TUDI KO TE JE

STRAH!

Ker sta brata želela proslaviti zmago, sta odšla k veverici Mici na korenčkov sok. Tam sta se pogovarjala, hihitala ter zabavala pozno v noč. Nazadnje sta se poslovila ter odšla vsak v svoj brlog.

